

той мислѣше — да ли не е по-добрѣ да поиска отъ майка си единъ топълъ симидъ или една шепа захаръ, но това не е най-приятното. Най-приятното или най-милото на едно добро дѣте е: когато го погледнатъ родителитѣ му радостно и весело, когато го пригърнатъ и притиснатъ къмъ гърдитѣ си и му кажатъ една сладка дума. Но и това всичкото щастие Георги го имаше. Тогава какво трѣбва да поиска? Добрѣ е да се пожелае — което мъчно се намира.

Най-послѣ дѣтето намисли какво да пожелае, като получи отъ майка си пръстенчето. — Нека бѣде конче, — каза си то, — сѣщинско конче, живо, което да мърда съ ушитѣ и да тича, а азъ да му се качвамъ и самъ да го управлявамъ; кждѣто го покарамъ, натамъ да тича и да прѣпуска като вѣтъръ силно.

Отъ това по-хубаво не може и да бѣде на свѣта, споредъ Георгия. У никое дѣте, пъкъ и у самаго него не е имало подобно нѣщо, а не е и лесно да стане тая работа! Нека пръстенчето извърши туй чудо.

Днесъ майка му щѣше безъ друго да му даде чудното пръстенче, което той веднага ще увие въ приготвената книжка и ще го скрие на дъното въ шарения ковчегъ. На книжката е написано: „да бѣде живо конче!“ . . . Подиръ два дена Георги ще прѣпуска кончето си цѣлъ день. Едно не му е толкова угодно, че майка му нѣма да го остави самичъкъ да прѣпуска кждѣто си ще, ами ще прати съ него и слугинката — Недка. Но нищо: Недка само ще гледа, а нѣма да му се мѣси въ работата. Той още отъ сега твърдо бѣ рѣшилъ — никому да не допуска да ѣзди на хубавото конче, освѣнъ той едничъкъ.